

[Lis Aaltonen]

samarbejde i sundheds- og socialektoren. Vi vurderer det positivt, at ministeren nøje vurderer, om der skal udarbejdes et fælles lovkompleks, en sundhedslov.

Og så vil jeg gerne afslutningsvis lige sige til hr. Torben Lund, at vi har i Det Konservative Folkeparti ikke forestillet os, at sygehusvæsenet skulle ændre karakter. Det skal fortsat være gratis at blive behandlet på de offentlige sygehuse i Danmark.

Birgitte Husmark (SF):

For første gang i Folketingets historie er vi danskere blevet stillet i udsigt, at der vil ske noget nyt og gennemgribende anderledes på sundhedsområdet. Vi har fået en minister, vi har fået et ministerium, og nu ligger der en redegørelse på vores bord. Efter at det blev klart, hvilke sagsområder ministeriet skulle indeholde – det tog jo nogen tid – og efter at sundhedsministeren i stribevis af interview har understreget, at ansvaret for sundheden skal placeres hos hver enkelt af os, har forventningerne været blandede.

Hvad er det, ministeren siger til os? Jo, som noget nyt tager redegørelsen udgangspunkt i Verdenssundhedsorganisationen WHO's sundhedsprogram, »Sundhed for alle i år 2000«. Dette omfattende program tiltrådte regeringen i 1984, men først nu begynder det at leve en synlig tilværelse både i befolkningen og i sundhedsfaglige kredse, og det er godt.

Derfor er det så meget mere interessant at se, hvilke af WHO's seks hovedtemaer ministeren medtager, og hvilke ministeren udelader. De fire temaer, der er med, handler om forebyggelse og sundhedsfremme, oplysning og folkelig medvirken, samarbejde på tværs af sektorer og vigtigheden af en velfungerende primær sundhedstjeneste. At disse temaer er afgørende forudsætninger for en omlægning af vores sundhedsvæsen, kan SF kun være enig i. Og SF har her den 14. januar fremsat forslag om udarbejdelse af en sundhedslov, der netop skal bygge på disse hovedtemaer.

Men til gengæld er det bekymrende, men ikke egentlig overraskende, at ministeren ikke medtager det første tema, som WHO betragter som en forudsætning for sit sundhedsprogram, sådan som hr. Torben Lund fra Socialdemokratiet også påpegede. Det er det tema, der siger:

»Sundhed for alle indebærer retfærdighed. Det betyder, at de nuværende uligheder i sundheden landene imellem og i de enkelte lande bør mindskes så meget som muligt.«

Endelig medtager redegørelsen heller ikke WHO's sidste forudsætning, der drejer sig om problemløsninger, der kræver internationalt samarbejde.

På samme måde afgrænser ministeren sit område fra hele resten af samfundet i det afsnit, der handler om forebyggelse af sygdomme, idet forebyggelse gøres til et spørgsmål udelukkende om personlig livsstil. Redegørelsen hævder således, at årsagerne til hjerte- og kredsløbssygdomme og kræft primært skal søges i vores kost-, tobaks-, alkohol- og motionsvaner.

Vi er i SF enige i, at disse forhold også er af stor sundhedsmæssig betydning, men vi forstår ikke, at regeringen så ikke sørger for en langt bedre koordinering og langt mere åbenhed med hensyn til den forurening af levnedsmidler, som det så bliver dagspressens opgave at afsløre. Og det gælder lige fra pesticidrester på vindruer til listeriabakterier i ost. Hvorfor er kontrollen med disse forhold ikke samlet i Levnedsmiddelstyrelsen, der jo nu er overført til Sundhedsministeriet?

I SF ønsker vi en redegørelse fra de mange forskellige instanser, som i øjeblikket varetager kontrollen på disse områder, og vi vil godt have en kulegravning af deres samspil.

Et andet problem er befolkningens manglende tiltro til, at det etablerede sundhedssystem har hele svaret. I SF vil vi se, hvordan vi kan fremme et konstruktivt samarbejde mellem dele af det alternative sundhedssystem og det etablerede. F.eks. er den officielle skepsis over for en del af det tidligere alternative sundhedssystem, nemlig kiropraktorerne, skiftet til anerkendelse, og det kunne tænkes, at der var andre alternative behandlingsformer og behandlere, som var værd at anerkende.

Men tilbage til redegørelsen. Om forebyggelsen uden for sundhedssektoren hævder redegørelsen, at der i dag foregår et meget omfattende forebyggende og sundhedsfremmende arbejde. Det sidste var et citat. Så er det, vi må spørge: Hvordan? Og hvad er ændret, siden den daværende indenrigsminister, hr. Knud Enggaard, i maj 1986 gav sin sundhedspolitiske redegørelse, hvor han anerkendte ulykker, gift, dårlig ryg og overfølsomhed som nogle af de store